



Arrest

nr. 36 588 van 28 december 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 september 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. MUSSCHE en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, volgens uw verklaringen een staatsburger van de Russische Federatie en van Tsjetsjeense origine, verklaarde omwille van onderstaande redenen samen met uw echtgenote T. K. (...) (O.V. 6.356.883) en met jullie twee minderjarige kinderen uw land verlaten te hebben. U woonde de laatste jaren met uw gezin in Grozny in een appartement op de Vyborgskayastraat. U had Romaans-Germaanse filologie gestudeerd aan de Staatsuniversiteit van Grozny maar u werkte als taxichauffeur in Tsjetsjenië. U schreef echter ook bundels met gedichten en "poëma's" (lange gedichten), die u uitgaf via een uitgeverij. U schreef gewone lyriek maar ook politieke gedichten, i.e. gedichten waarin de lezers mensen zoals de ministers, president en hoogste afgevaardigden herkenden. In 2007 publiceerde u de bundel "Schoonheid van Orstchin". De foto die u normaal op de kaft wou, een foto van een vrouw

zonder hoofddoek, werd gecensureerd en er moest een andere foto op de kaft, met name een van een vrouw met hoofddoek. In de bundel "Veldje-Veld (een ecologische tragedie)", die uitgegeven werd te Grozny in 2007, bracht u hamsters naar voor als personage en de lezers herkenden hierin de leiders of marionetten die aangesteld werden in Tsjetsjenië, zoals president Ramzan Kadyrov, de Tsjetsjeense Minister van Defensie en de spreker van het Tsjetsjeense parlement. Omdat de uitgever dit boekje niet wilde verspreiden zorgde u er zelf voor dat ze in verschillende winkels terecht kwamen. U publiceerde ook gedichten in tijdschriften en kranten in Tsjetsjenië. Russische tijdschriften wilden u niet publiceren omdat ze uw gedichten opvatten als zou u de onafhankelijkheid van Tsjetsjenië propaganderen. In 2008 publiceerde u nog de bundel "Over de liefde vanuit de hoogte", deze keer opnieuw met op de kaft een vrouw met een hoofddoek. Het laatste half jaar werd de conflictsituatie groter omdat de redacteuren uw poëma's niet meer wilden publiceren omdat ze hun job niet wilden verliezen. U zou normaalgezien ook zendtijd krijgen op de radio in de winter van 2007-2008 maar deze minuten werden ingevuld met religieuze uitzendingen. U kreeg dus geen toegang meer tot de radio en u kende moeilijkheden om uw werk te publiceren. U regelde vijf keer een afspraak met de Minister van Informatie om hierover te praten maar telkens kreeg u hierop een negatief antwoord. Op 28 augustus 2008 werd u thuis 's ochtends meegenomen door mensen in camouflage-uniform. Uw echtgenote was op dat moment in het ziekenhuis opgenomen. De onbekende mannen, Tsjetsjenen, brachten u naar een soort politie-afdeling of kazerne aan de rand van Grozny. U werd er zeven dagen vastgehouden. Tijdens die week gebeurde er niets en zeiden ze niets tegen u. De commandant liet u een papier (uitreisverbod) ondertekenen en zei dat u moest zwijgen. Het is uw vermoeden dat dit met u gebeurde omwille van wat u geschreven had. Toen ze u lieten gaan zei men nog tegen u dat ze u een grote dienst hadden verleend. Na uw vrijlating ging u meteen naar de steppe om daar onder te duiken bij een vriend. Bij uw vriend belde u naar huis om hen te laten weten dat u vrij was. U telefoneerde ook naar een studiegenoot die onderhoofdredacteur is bij een literair kunsttijdschrift en die werkzaam was op het Ministerie van Nationale Politiek en Media. Hij zei u dat u met uw gedichten de "generaals", i.e. topfunctionarissen, had beledigd. Na dit gesprek besloot u het land te verlaten omdat u vreesde spoorloos te verdwijnen of vermoord te worden. Ook elders in Rusland zou men u terugvinden. De Tsjetsjeense leiders zijn immers allemaal leden van een federale politieke partij. Er waren diverse Tsjetsjeense dichters en schrijvers die veroordeeld werden of moesten vluchten. Op 22 of 23 november 2008 vertrok u met uw vrouw en twee jongste kinderen met een bus naar de Kiev-regio (Oekraïne). Uw twee oudste zonen kwamen niet mee omdat ze in Grozny studeren en ze bleven achter bij uw moeder. Twee dagen en twee nachten later kwamen jullie aan in de Kiev-regio en jullie stapten meteen over in de laadruimte van een vrachtwagen. Deze vrachtwagen zette jullie op 28 november 2008 af in België en diezelfde dag dienden u en uw vrouw een asielaanvraag in bij de Belgische instanties. In het kader van jullie asielaanvraag legden jullie volgende documenten neer: de interne paspoorten van u en uw vrouw, de geboorteaktes van uw twee kinderen, uw rijbewijs, een invaliditeitskaart van uw vrouw, uw militair boekje, de diploma's van u en uw vrouw, drie bundels die u geschreven en uitgegeven heeft, twee foto's en een medisch verslag uit België in verband met de gezondheidstoestand van uw vrouw.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Omwille van onderstaande elementen echter heeft u het Commissariaat-generaal niet kunnen overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van een terugkeer zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat de verklaringen van u en uw echtgenote T. K. (...) (O.V. 6.356.883) over jullie reisroute en de afwezigheid van jullie reispaspoorten van die aard zijn dat het Commissariaat-generaal hieraan geen geloof kan hechten. In verband met uw reisroute mag

worden opgemerkt dat u niet weet via welke landen de vrachtwagen vanuit Oekraïne naar België reed, dat er geen afspraken werden gemaakt voor onderweg (b.v. wat u moest doen of zeggen in geval van problemen of in geval jullie ontdekt werden), dat u niet weet waar u de Europese Unie bent binnengekomen, dat u niet weet hoe die vrachtwagen de controles aan de grens met de Europese Unie of Schengenzone heeft gepasseerd en dat u niet weet wat die vrachtwagen als lading vervoerde (CGVS, p.5). Ook uw echtgenote weet niet wat die vrachtwagen vervoerde, via welke landen de vrachtwagen zou rijden, waar die vrachtwagen de Europese Unie of de Schengenzone is binnengekomen of hoe die vrachtwagen de controles aan de buitengrens van de Europese Unie of Schengenzone is kunnen passeren (CGVS vrouw, p.4). Uw verklaarde onwetendheid over de door u afgelegde reisroute wekt het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties bewust bepaalde informatie probeert achter te houden.

De ongeloofwaardigheid van de verklaringen over uw reisroute wordt versterkt door jullie verklaringen over eventuele reispaspoorten. U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u vroeger, in 1976, een reispaspoort had maar dat u de laatste jaren nooit een reispaspoort hebt gehad (CGVS, p.6). Uw vrouw verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat zij nooit een reispaspoort heeft gehad (CGVS vrouw, p.4). Toen zowel u als uw echtgenote geconfronteerd werden met de stempels van uitreiking van reispaspoorten in oktober 2008 die terug te vinden zijn in jullie interne paspoorten (zie hiervoor bijgevoegde informatie aan het administratief dossier), was u noch uw echtgenote in staat om deze te verklaren. Toen uw vrouw geconfronteerd werd met deze stempel verklaarde ze dat ze zich dit niet herinnert, dat ze zich niet herinnert waar haar intern paspoort toen was en dat ze niet weet waar uw intern paspoort toen (i.e. in oktober 2008) was (CGVS vrouw, p.5). Uw vrouw verklaarde ook niets te weten van de uitreiking van een reispaspoort voor u in oktober 2008 (CGVS vrouw, p.5). Uw vrouw stelde dat ze zich niet kan herinneren bij wie haar intern paspoort toen was, dat er misschien iemand daarvoor zorgde, maar dat zij nooit dat reispaspoort gezien heeft en dat jullie deze reispaspoorten niet hebben (CGVS vrouw, p.5). Aldus moet worden vastgesteld dat uw vrouw geen enkel idee heeft hoe deze stempels in jullie interne paspoorten komen en waar de in oktober 2008 uitgereikte reispaspoorten zouden zijn. Toen u geconfronteerd werd met deze stempel in uw intern paspoort stelde u dat u in die maand, oktober, in de steppe bij uw vriend zat en dat u aldus niets weet van dat paspoort en dat uw intern paspoort toen bij u thuis lag. Ook in verband met uw echtgenote verklaarde u dat zij geen reispaspoort had om daarna te stellen dat u er niet van op de hoogte bent maar dat zij misschien die internationale paspoorten ontvangen had (CGVS, p.6). U stelde dat uw vrouw misschien dacht legaal te vertrekken maar dat dit voor u niet mogelijk was omdat u een uitreisverbod had getekend en dat u niet weet waar die reispaspoorten zouden zijn (CGVS, p.6). Aldus moet worden vastgesteld dat ook u geen enkel idee heeft hoe die stempels in jullie interne paspoorten kwamen en waar de in oktober 2008 uitgereikte reispaspoorten zouden zijn. Toen u er op gewezen werd dat uw verklaringen over dit reispaspoort nogal vaag waren stelde u dat er volgens de stempel voor u wel een reispaspoort was. Toen u gevraagd werd waar het reispaspoort nu is verklaarde u dat het tussen jullie spullen ligt tenzij het in de tas met persoonlijke spullen zat die jullie vergeten zijn in de vrachtwagen (CGVS, p.7). Uw echtgenote daarentegen verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat jullie onderweg van Rusland naar België niets vergeten of verloren zijn (CGVS vrouw, p.9). Indien er werkelijk een tas met persoonlijke spullen waarin eventueel ook de reispaspoorten zaten vergeten werd op de vrachtwagen zou men toch mogen veronderstellen dat uw vrouw hiervan op de hoogte zou zijn. Het feit dat noch u, noch uw vrouw een verklaring kunnen bieden voor de stempels van uitreiking van een reispaspoort voor u en haar in oktober 2008 versterkt nogmaals de twijfel die er heerst in verband met uw verklaringen over de manier waarop u naar België bent gekomen. Hierdoor wordt het vermoeden dat u uw werkelijke reisroute en de hierbij door jullie gebruikte reisdocumenten achterwege wil houden nog versterkt.

Bovendien moet worden vastgesteld dat er aan u en uw echtgenote -volgens deze stempels in jullie interne paspoorten- door de Russische autoriteiten (UFMS = federale migratiedienst van Rusland) reispaspoorten werden uitgereikt in oktober 2008, i.e. na de door u gekende problemen (moeilijke publicatie van uw gedichten, ontzeggen zendtijd op de radio, week vasthouding in augustus 2008). Gelet op dit feit kan het Commissariaat-generaal weinig geloof hechten als zou u door uw literaire werk moeten vrezes voor uw leven. Indien u door uw gedichten werkelijk topfunctionarissen aan de macht in Tsjetsjenië (zoals president Ramzan Kadyrov, Minister van Defensie, spreker van het parlement, "generaals") op dusdanige wijze beledigd zou hebben dat u vervolgd werd of zou worden, zou men toch mogen verwachten dat de autoriteiten u geen reispaspoort zouden uitreiken. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan eveneens een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt immers dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Federale Veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd.

Tevens blijkt uit uw verklaringen dat er zich sinds augustus 2008 tot de dag van uw interview voor het Commissariaat-generaal op 7 juli 2009 geen problemen meer hebben voorgedaan. U verbleef na

uw vrijlating nog enkele maanden (september-oktober-november) in de steppe in Tsjetsjenië bij een vriend. In die periode kende uw familie die op het adres bleef wonen waar u in augustus 2008 meegenomen werd, geen problemen (CGVS, p.12). Ook uw vrouw stelde dat zij na uw vrijlating nog enkele maanden in jullie woning op de Vyborgskaya bleef wonen en dat zij er geen problemen kende en dat er niemand meer langskwam (CGVS vrouw, p.7). U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u vanuit België nog telefonisch contact heeft met uw moeder die samen met uw twee oudste zonen op uw adres in Grozny woont (Vyborgskaya) en dat zij u niets verteld heeft over uw situatie of uw problemen in Tsjetsjenië en dat ze enkel verteld heeft over haar probleem met het feit dat ze geen compensatie krijgt (CGVS, p.2-4). Ook uw vrouw verklaarde dat jullie vanuit België contact hebben met haar schoonmoeder maar dat jullie niet weten of er na jullie vertrek uit Tsjetsjenië nog iets gebeurd is of er problemen zijn geweest (CGVS vrouw, p.3). Er mag ook worden opgemerkt dat uw twee oudste zonen, i.e. kinderen die ook deel uitmaakten van uw kerngezin toen u problemen kende in Tsjetsjenië en toen u meegenomen en vastgehouden werd, verkozen in Tsjetsjenië te blijven. Uw vrouw verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat uw twee oudste kinderen momenteel nog bij uw moeder in Grozny wonen en dat ze niet wilden meekomen naar België omdat hun grootmoeder al oud is (CGVS vrouw, p.3). Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u aan uw twee oudste kinderen, i.e. uw zoon A. (...) (geboren in 1989) en uw zoon A. (...) (geboren in 1994), heeft gevraagd of ze niet wilden meekomen naar België en dat uw twee zonen dit niet wilden aangezien ze daar nog naar (hoge)school gaan (CGVS, p.3-4). Indien u, het hoofd van de familie, werkelijk zwaarwichtige problemen zou hebben gekend in Tsjetsjenië en moet vrezen voor uw leven en u zelfs nergens in Rusland veilig zou zijn, zou men toch mogen verwachten dat uw zonen bedenkingen zouden hebben bij het feit dat zij achterblijven in uw woning in Grozny.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Omwille van bovenstaande elementen heeft u het Commissariaat-generaal niet kunnen overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw intern paspoort en het interne paspoort van uw vrouw, de geboortektes van uw twee kinderen, uw rijbewijs en uw militair boekje bevatten -op de stempels in verband met uitreiking van internationale paspoorten die hierboven werden besproken na- enkel persoons- of identiteitsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. De diploma's van u en uw vrouw bevestigen enkel jullie verklaringen over jullie studies. De invaliditeitskaart van uw echtgenote en het medisch document uit België bevestigen jullie verklaringen als zou uw vrouw medische problemen hebben. Uw vrouw stelde dat zij invalide is wegens tuberculose en hiervoor in uw land in 2002-2003 behandeld werd (CGVS vrouw, p.5 en 6). Uw advocaat, Mr. Yannick Buysse, verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat hij in verband met deze medische problemen een aanvraag zou richten tot de bevoegde instanties (CGVS, p.13; CGVS vrouw, p.9). De drie bundels met literair werk van uw hand bevestigen dat u actief was als schrijver/dichter in Grozny, maar kunnen geenszins een verklaring bieden voor bovenstaande vaststellingen in verband met uw asielrelaas. De twee foto's (foto van een vrouw zonder hoofddoek en foto van een vrouw met hoofddoek) bevatten geen objectieve informatie om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel roept verzoeker de schending in van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De middelen die door verzoeker worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Verzoeker steunt zijn asielrelaas op het feit dat hij in zijn land van herkomst omwille van het schrijven van politieke gedichten door de autoriteiten werd vervolgd. Hij werd er op 28 augustus 2008 gearresteerd en zeven dagen later vrijgelaten na het ondertekenen van een uitreisverbod. Na gedurende twee tot drie maanden te zijn ondergedoken bij een vriend in de steppe verliet hij op 22 of 23 november 2008 samen met zijn echtgenote en twee van hun kinderen op illegale wijze het land. Zij reisden met een bus naar de Kiev-regio waar zij overstapten in de laadruimte van een vrachtwagen die hen naar België bracht.

Uit de lectuur van de verslagen van de verhoren op het Commissariaat-generaal op 7 juli 2009 van verzoeker en zijn echtgenote blijkt dat navolgende vaststelling van de verwerende partij terug te vinden zijn in deze stukken van het administratief dossier (stuk 3a en 3b):

“U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u vroeger, in 1976, een reispaspoort had maar dat u de laatste jaren nooit een reispaspoort hebt gehad (CGVS, p.6). Uw vrouw verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat zij nooit een reispaspoort heeft gehad (CGVS vrouw, p.4). Toen zowel u als uw echtgenote geconfronteerd werden met de stempels van uitreiking van reispaspoorten in oktober 2008 die terug te vinden zijn in jullie interne paspoorten (zie hiervoor bijgevoegde informatie aan het administratief dossier), was u noch uw echtgenote in staat om deze te verklaren. Toen uw vrouw geconfronteerd werd met deze stempel verklaarde ze dat ze zich dit niet herinnert, dat ze zich niet herinnert waar haar intern paspoort toen was en dat ze niet weet waar uw intern paspoort toen (i.e. in oktober 2008) was (CGVS vrouw, p.5). Uw vrouw verklaarde ook niets te weten van de uitreiking van een reispaspoort voor u in oktober 2008 (CGVS vrouw, p.5). Uw vrouw stelde dat ze zich niet kan herinneren bij wie haar intern paspoort toen was, dat er misschien iemand daarvoor zorgde, maar dat zij

nooit dat reispaspoort gezien heeft en dat jullie deze reispaspoorten niet hebben (CGVS vrouw, p.5). Aldus moet worden vastgesteld dat uw vrouw geen enkel idee heeft hoe deze stempels in jullie interne paspoorten komen en waar de in oktober 2008 uitgereikte reispaspoorten zouden zijn. Toen u geconfronteerd werd met deze stempel in uw intern paspoort stelde u dat u in die maand, oktober, in de steppe bij uw vriend zat en dat u aldus niets weet van dat paspoort en dat uw intern paspoort toen bij u thuis lag. Ook in verband met uw echtgenote verklaarde u dat zij geen reispaspoort had om daarna te stellen dat u er niet van op de hoogte bent maar dat zij misschien die internationale paspoorten ontvangen had (CGVS, p.6). U stelde dat uw vrouw misschien dacht legaal te vertrekken maar dat dit voor u niet mogelijk was omdat u een uitreisverbod had getekend en dat u niet weet waar die reispaspoorten zouden zijn (CGVS, p.6). Aldus moet worden vastgesteld dat ook u geen enkel idee heeft hoe die stempels in jullie interne paspoorten kwamen en waar de in oktober 2008 uitgereikte reispaspoorten zouden zijn. Toen u er op gewezen werd dat uw verklaringen over dit reispaspoort nogal vaag waren stelde u dat er volgens de stempel voor u wel een reispaspoort was. Toen u gevraagd werd waar het reispaspoort nu is verklaarde u dat het tussen jullie spullen ligt tenzij het in de tas met persoonlijke spullen zat die jullie vergeten zijn in de vrachtwagen (CGVS, p.7). Uw echtgenote daarentegen verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat jullie onderweg van Rusland naar België niets vergeten of verloren zijn (CGVS vrouw, p.9). Indien er werkelijk een tas met persoonlijke spullen waarin eventueel ook de reispaspoorten zaten vergeten werd op de vrachtwagen zou men toch mogen veronderstellen dat uw vrouw hiervan op de hoogte zou zijn.”

De Raad wijst erop dat het al dan niet illegaal verlaten van Tsjetsjenië in het licht van de door verzoeker beweerde vervolging gekoppeld aan de ondertekening van een uitreisverbod een cruciaal en wezenlijk element betreft in het door hem voorgehouden asielrelaas.

Verzoeker poogt in zijn verweer voormelde flagrante tegenstrijdigheden en onwetendheden betreffende de reispassen met navolgende argumenten te weerleggen:

“Door het verhaal van Verzoeker als ongeloofwaardig te bestempelen, miskent Verweerder wat zeer aannemelijk is, namelijk dat de familieleden en vrienden van Verzoekster er alles aan hebben gedaan om verzoeker te helpen en het land uit te krijgen. Dat één van hen er klaarblijkelijk in is geslaagd om een reispaspoort op de naam van Verzoeker en diens echtgenote te bemachtigen. Dat zulks niet hoeft te verwonderen in een land waar corruptie hoogtij viert en heel veel te bereiken valt als men maar voldoende cash op de onderhandelingstafel kan leggen. Daarenboven is Verzoeker in zijn land gekend onder zijn pseudoniem Z. G. (...) en kennen slechts weinigen zijn echte naam, wat men al vlug over het hoofd zou kunnen hebben gezien bij de uitreiking van de reispassen.

Bovendien was het hoogstwaarschijnlijk niet de bedoeling van de ontvoerders van Verzoeker om diens ontvoering en de door hem in dat kader ondertekende uitreisverbod aan de grote klok te hangen, want zulks zou alleen maar een grotere verspreiding van zijn boodschap tot gevolg hebben. Bovendien bestaat de politieke kaste in Tsjetsjenië uit verschillende niveaus, kan de corruptie zich op slechts één of meerdere van deze niveaus bevinden en wordt niet alle informatie ogenblikkelijk en volledig van het ene naar het andere niveau overgebracht.

Meer nog, het feit dat de echtgenote van Verzoeker geen verklaring kan geven van de reispaspoorten geen melding heeft gemaakt van een tas met persoonlijke spullen die zij vergeten zijn in de vrachtwagen, is terzake niet dienend en valt louter te verklaren door het feit dat zijn echtgenote zwaar ziek is en erg verward is, niet in het minst door de medicatie die zij moet innemen. Zo had zij tijdens het verhoor hevige koorts.”

De Raad stelt vast dat verzoeker en zijn echtgenote bij voormeld verhoor op het Commissariaat-generaal nooit enig gewag hebben gemaakt van het feit dat een derde persoon, zijnde een familielid of een vriend, voor hen internationale paspoorten zou hebben “geregeld”. Beiden houden vooreerst voor nooit een dergelijk paspoort te hebben gehad – in het geval van verzoeker slaat dit enkel op de laatste jaren – om na confrontatie met de stempels in het intern paspoort ter verglijden in vergoelijkningen die resulteerden in de voorgeciteerde tegenstrijdigheden, vaagheden en onwetendheden. In het verzoekschrift poneren dat een derde toch voor internationale paspoorten heeft gezorgd betreft een andere versie dan diegene voorgehouden bij voormelde verhoren en bekrachtigt de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden relaas. Verzoekers argument van het pseudoniem kan door de Raad niet worden gevolgd daar verzoeker gedurende zeven dagen werd gearresteerd om reden van zijn politieke schrijfsels onder dit pseudoniem en een uitreisverbod diende te ondertekenen waardoor zowel zijn echte naam als zijn schuilnaam voldoende bekend zijn bij de Tsjetsjeense autoriteiten. Verzoekers stelling dat *“het hoogstwaarschijnlijk niet de bedoeling van de ontvoerders van Verzoeker was om diens ontvoering en de door hem in dat kader ondertekende uitreisverbod aan de grote klok te hangen, want zulks zou alleen maar een grotere verspreiding van zijn boodschap tot gevolg hebben”* betreft een hypothetische bewering die bovendien wordt tegengesproken door verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij tijdens het interview verschillende schrijvers/journalisten heeft aangehaald en verteld heeft welk lot hen te beurt is gevallen en door zijn verwijzing naar de vermoorde Natalja

Estimirova en Anna Politovskaja, beiden onderzoeksjournalisten, en de mensenrechtenactivisten Stanislav Markjelov, Zarema Sadoelajeva en Alik Dzjabrailov. Daar verzoeker in deze de hand ziet van de autoriteiten kan niet worden ingezien waarom deze autoriteiten er alles aan zouden doen om zijn arrestatie en uitreisverbod niet aan de grote klok te hangen (te verspreiden onder alle bevoegde diensten) waardoor de controle op verzoeker dreigt verloren te gaan. Verzoekers opmerking dat niet alle informatie ogenblikkelijk en volledig van het ene naar het andere politieke niveau in Tsjetsjenië wordt overgebracht, betreft een blote bewering die verzoeker met geen concrete gegevens en objectieve informatie onderbouwt. Waar verzoeker ter weerlegging van voorgeciteerde tegenstrijdigheden en onwetendheden stelt dat zijn echtgenote ziek en verward is en medicatie dient te nemen, wijst de Raad erop dat noch in het administratief dossier, noch bij het verzoekschrift een medisch attest is gevoegd waaruit blijkt dat het cognitieve geheugen van de echtgenote van verzoeker is aangetast en zij derhalve niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verder wijst de Raad erop dat tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 7 juli 2008, zoals blijkt uit het verslag (administratief dossier, stuk 3b), verzoekers echtgenote geen melding heeft gemaakt koorts te hebben of niet in staat te zijn te worden gehoord.

Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat zowel verzoeker als zijn echtgenote een universitaire opleiding hebben genoten. De Raad wijst erop dat van dergelijke hooggeschoolde personen mag worden verwacht dat zij betreffende het al dan niet bezitten van een internationaal paspoort en de wijze van verkrijging ervan eenduidige en correcte verklaringen afleggen, waar verzoeker en zijn echtgenote op manifeste wijze in gebreke blijven.

Voormelde flagrante tegenstrijdigheden, vaagheden en onwetendheden betreffende een uitermate wezenlijk element in het door verzoeker voorgehouden asielrelaas verhinderen geloof te hechten aan het gegeven dat verzoeker door bemiddeling van een derde een internationaal paspoort heeft bekomen en derhalve aan de bewering illegaal zijn land van herkomst te hebben verlaten. Er dient dan ook te worden besloten dat verzoeker en zijn echtgenote zelf voor hun internationaal paspoort hebben gezorgd wat in hoofde van verzoeker niet te rijmen valt met verzoekers beweerde reisverbod en de wetenschap dat elke aanvraag van een internationaal paspoort aan de FSB wordt voorgelegd (administratief dossier, stuk 17, nummer 3, Algemeen Ambtsbericht Nederland "Staatsburgerschap- en Vreemdelingenwetgeving in de reublieken van de voormalige Sovjet-Unie", augustus 2002, p. 84). Verzoekers asielrelaas dat gesteund is op een vervolging omwille van zijn politieke schrijfsels waardoor hij gezien het uitreisverbod illegaal het land diende te verlaten, is derhalve volstrekt ongeloofwaardig.

Betreffende verzoekers verwijzing naar voormelde moorden op gekende journalisten en mensenrechtenactivisten wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij *in casu* het ongeloofwaardig bevinden om voormelde redenen van verzoekers voorgehouden asielrelaas inhoudt dat evenmin aan het als schrijver geïdende zijn door de Tsjetsjeense autoriteiten enig geloof kan worden gehecht. De vergelijking met bekende mediafiguren en mensenrechtenactivisten is derhalve niet dienend.

Met betrekking tot de door verzoeker bijgebrachte interne paspoorten, geboorteaktes, diploma's, het rijbewijs, de invaliditeitskaart en het militaire zakboekje stelt de Raad vast dat deze stukken enkel de identiteit en de persoonlijke curricula van de diverse gezinsleden betreffen en deze gegevens op zich niet ter discussie staan. Het medisch rapport van de echtgenote van verzoeker, waar uit het administratief dossier blijkt dat op basis van deze gegevens een verzoek in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet zal worden ingeleid, stelt enkel dat betrokkene lijdt aan tuberculose en secundaire tubulopathie doch attesteert niet dat haar cognitieve geheugen zou zijn aangetast. Dit medisch rapport maakt verder geen bewijs uit van het door verzoeker voorgehouden vervolgingsrelaas. De drie dichtbundels duiden hooguit op het feit dat verzoeker een schrijver is doch tonen niet aan dat hij om reden van deze pennenvruchten door de autoriteiten in zijn land van herkomst wordt geïdende en vervolgd. De foto waarop enkel een vrouw staat afgebeeld die geen hoofddoek draagt en die in contrast moet worden gezien met de cover van een dichtbundel waarop een vrouw staat afgebeeld met hoofddoek waarop tevens de titulatuur van het werk wordt vermeld, toont op generlei wijze dat beide foto's in enig verband tot elkaar staan en dat betreffende cover op basis van religieuze overwegingen diende te worden aangepast. Geen van voormelde stukken vermogen derhalve het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

De ongeloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas laat niet toe hem in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet de status van vluchteling toe te kennen.

2.2.4. Waar verzoeker vraagt hem in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, wijst de Raad er nogmaals op dat het door verzoeker voorgehouden asielrelaas

ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongelooftwaardige asielrelaas. Verzoeker vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene situatie van de mensenrechtenschendingen die nog schering en inslag zijn, zoals blijkt uit diverse internationale rapporten, maar brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn verwijzingen naar de algemene situatie van de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië en de moorden op mensenrechtenadvocaten en -activisten, dan wel onderzoeksjournalisten niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de ‘Subject Related Briefing’ betreffende de ‘Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië’ van 28 augustus 2008 (administratief dossier, stuk 17, nummer 1), dat inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio’s en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De situatie is er niet van die aard dat er voor gewone burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië gezien de kleinschaligheid van het conflict geconcentreerd in de zuidelijke bergregio’s en de minimale frequentie van de gevechtshandelingen niet langer kan worden gewag gemaakt van een ‘reëel’ risico voor gewone burgers ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict, wordt door verzoeker door de loutere verwijzing naar de algemene situatie van de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië niet weerlegd.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 kan worden aangenomen.

2.2.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking kan worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig december tweeduizend en negen door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT